

א) וַיֵּלֶךְ וַיִּקְרָן: ב) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ג) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ד) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ה) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ו) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ז) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ח) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ט) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: י) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יא) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יב) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יג) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יד) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: טו) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: טז) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יז) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יח) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: יט) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כ) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כא) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כב) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כג) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כד) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כה) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כו) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כז) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כח) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: כט) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: ל) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לא) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לב) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לג) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לד) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לה) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לו) וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אָהֳרֹן לְרַשְׁשׁ מִצְרָיִם: לו

הגהות הב"ח

א) גמרא ולבסוף פוגם ואסור: ב) רש"י ד"ה כל שטעמו וממשו אסור ולוקין וכו' יותר מבבבדי: ג) תוס' ד"ה אמר וכו' יומא דמדר' יהודה וכו' מדברי יוחנן שמעתינן צדיקא: ד) ד"ה אמר ריש לקיש וכו' לפגם שאמרו לא שיוכלו וכו' מה שהמירו חכמים ב"ט לפגם לא מיירי וכו' לא המירו כיון שאילו היתה: ה) ד"ה א"ר יוחנן וכו' כגון חלב שנפל לתוך צער או חלב גימורא שנפל שאין ממשו: ו) בא"ד כדאמר פרק כל הבשר דקאמר אבי שמע מיה וכו' אי חידוש הוא אע"ג וכו' צער בחלב הו' דלורייתא אלא צריך לומר כגון חלב וכו' וטעם לאו דלורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן כ"ל: ז) בא"ד גבי זרוע צשלה דאיל טיר ודור היתר מכלל איסור דאיסור כזה דבעלמא אסור כה"ג שהמיר הכתוב לנשל וכו' דנקדשים אסור וכו' אע"ג דצפרק אלו עוברין: ח) בא"ד דקאמר רבא לא נלכא וכו' הכי גרסינן לא נלכא אלא להיתר: ט) בא"ד והיינו משום וכו' טעם כעיקר הורא אוקיימאנא:

דברי הכל אסורה. דודאי עייל זה ריחא: והאי ידי. האי צת מיהא דאסרנא כפת חמה וחצית פמוחה דמי: הכי הלכתא. דנותן טעם לפגם מותר: חומץ פוגם גריסין רותחין ומשביח את הלוגין: **והרפתחן**. על האור אחר שנפל החומץ לתוכן: וכן היו עושין. נותנין חומץ לתוך הגריסין לזון והיה משביחן.

ורב דימי קאמר לה: לא שיאמרו כו'. חומרא היא כלומר לא שיוכלו לתט' פגם בתצביל מחמת דבר אחר כגון שמהא חסירה מלח או ימירה דאס נפגם מחמת דבר אחר אין תולין הפגם באיסור ואסור: אלא. איזוהו טעם לפגם שמותר: כל שאינה חסירה. שום תקון ואינה נאכלת מפני זה כלומר ואיסור זה פוגם טעמה. ואינה נאכלת לאו דוקא דכיון דפגימתה פורתא קרי לה אינה נאכלת: ואיכא דאמרי. הא דריש לקיש לקולא: נותן טעם לפגם **שאמרו אין אומר כו'.** כלומר אין תולין הפגם בדבר אחר לומר חסירה היא מלח ואילו היתה כתיקונה לא היה זה האיסור פוגמה שהמלח היה מצטל את פגימת טעם האיסור ומתקנו אלא כיון דטעם האיסור פוגמה עכשיו כמות שהיא הו' פגם ומותר: **כל שטעמו וממשו** **(ט)** **לוקין עליו וזהו כוית צכדי אכילת פרס**. ועל כגון זה נאמר שיעור כוית צכדי אכילת פרס הלכה למשה מסיני שאס יס צכשיעור פרס של תצביל כוית מן האיסור לוקין עליו אע"פ שאין כוית של איסור נאכל צבת אחת כיון דאינו שוהה צאכילתו משהתחיל לאוכלו עד שגמרו אלא כדי אכילת פרס מנטרפת אכילתו ולוקה אכל אס אין צכדי אכילת פרס של תצביל איסור^(א) הואיל ושוהה צאכילתו כוית^(ב) יותר מכדי אכילת פרס הוו להו כשמי אכילות של

שני ימים ואין לוקין דקים להו לרצנן דאכילת פרס הו' שיעור שהיית אכילה. ופרס היא חצי ככר של עירובי תחומין ושעירו חכמים ככר מג' לקב חציה לצית המנוגע שנאמר זה ויקרב יד והאוכל צבית יכבס בגדיו פשוטהו חכמים לשוהה זה שיעור אכילה כדתינא^(א) והאוכל צבית והשוכב צבית אין לי אלא שוכב ואוכל לא אוכל ולא שוכב מניין תלמוד לומר יכבס את בגדיו ריבה אס כן מה תלמוד לומר האוכל והשוכב ליתן שיעור לשוכב כדי אכילה וכמה היא אכילה כדי אכילת פרס והוא ארבע ציגים:

^(שם דף קה.) ועוד דהאוכל צער בחלב אוכל ממשו של איסור כשאוכל הבשר כדאמר פרק כל הבשר ^(שם) ^(א) אלא צריך לומר כגון חלב

נימוח שנפל ונבלע לתוך הבשר דליכא רק טעם בעלמא וטעם לאו דלורייתא ^(ב) מדקאמר אבי שמע מיה טעמו ולא ממשו בעלמא דלורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר בחלב אמאי לא גמרינן דחידוש הוא אי חידוש אע"ג דליכא טעמא נמי משמע דכי נמי ליתא בעלמא אלא מדרבנן גבי צער בחלב הו' דלורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן וכן משמע צפרק כל הבשר צשמעתא דטיפת חלב דאמר אבי שמעון ולא ממשו דלורייתא דאי מדרבנן וכו' ורבא אמר דרך צישול אסרה תורה משמע דסבר רבא טעמו ולא ממשו דהיינו טעם כעיקר לאו דלורייתא והלכתא כרבא לגבי אבי ועוד ראיא מפרק גיד הנשה דקאמר גבי זרוע צשלה דאיל טיר ^(א) והוא היתר מכלל איסור כזה שהמיר הכתוב לנשל הזרוע עם האיל ואמר רבא לא נלכא אלא לטעם כעיקר דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש וגבי זרוע צשלה שרי מדנקט רבא טעם כעיקר צקדשים אסור משמע הא בחולין שרי וקרא דגישולי עובדי כוכבים שזוה הכתוב להגעיל כלי מדין אע"פ שלא היה צמס רק טעם מיניה לא גמרינן דחידוש הוא דהא אפי' קדירה צת יומא א"א דלא פגמה פורתא ופס"ה אסרה רחמנא אלמא חידוש הוא אלא לא גמרינן מיניה ואע"פ דצפרק אלו עוברין צפסחים ^(דף מד:) מייתי קרא דמשרת ענבים גבי טעם כעיקר לאו דרשא גמורה מדלורייתא היא אלא אסמכתא בעלמא ולעולם טעם כעיקר לאו דלורייתא כך שיטת רש"י ולא נראה לר"ת דהא ר' יוחנן אית ליה דר"ע פרק אלו עוברין ^(שם דף מד:) דליף טעם כעיקר מגישולי עובדי כוכבים ואין לומר דאסמכתא בעלמא היא דהא פריך התם והאי משרת להיתר מנטרף לאיסור הוא דאתא האי מיבעי ליה לטעם כעיקר מדפריך הכי צדיקא אלמא דרשא גמורה היא דהא ר"ע מוכח מיניה היתר מנטרף לאיסור לחייב מלקות לגזיר ששרה פתו ציין ויש צו להנטרף מפת ומיין ורבנן מוכחים מיניה טעם כעיקר וכו' הכי דלר"ע הו' דרשא גמורה גבי היתר מנטרף לאיסור מדחייב עליה מלקות ה"נ לרבנן הו' דרשא גמורה מדלורייתא דטעם כעיקר דלורייתא וההיא דפרק כל הבשר ^(חולין דף קה.) דאמר רבא דרך צישול אסרה תורה דמשמע דפליג על אבי ויסבור דטעם כעיקר לאו דלורייתא דכפרישית לפי שיטת רש"י

לא היא אלא ודאי גס רבא ס"ל דטעם כעיקר דלורייתא דצפרק התערובות ^(נכחים דף עט.) קאמר רבא ^(א) אימור דאמרי רבנן רובא וצטעמא וכו' הכי דברובא הו' דלורייתא מאחרי רצים להטות ה"נ צטעמא והתם צפרק כל הבשר ה"ק רבא לאבי מבשר בחלב לא תוכל להוכיח דטעמו ולא ממשו דלורייתא דהיינו טעם כעיקר משום דבשר בחלב דרך צישול אסרה תורה ודחויא בעלמא הוא אכל ודאי טעם כעיקר דלורייתא כדאמר ליה צפסחים ^(דף מד:) ממשרת ענבים וההיא דפרק גיד הנשה ^(חולין דף כס:) דגבי זרוע צשלה דקאמר רבא ^(ח) גרסינן לא נלכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש והכא שרי כגון שמקלת בשר הכתף עם כל הזרוע חוץ לרזוט וצולע האיל מן הזרוע חצי שיעור כדפי' פרק גיד הנשה ^(שם דף טז:) ^(ב) אכל חולין אין היתר מנטרף לאיסור בחולין מקדשים לא גמרינן ועוד יש ליישב גירסת הספרים והכי פירושו דצקדשים אסור וה"ה בחולין ונקט קדשים משום דאיירי צהו קרא דכל אשר יגע בצשרה יקדש ^(ט) היינו משום דאי לא אשכחנא קרא אחרינא לאשמעינן טעם כעיקר ואוקיימנא קרא דחטאת לטעם כעיקר קודם מלהיתר מנטרף לאיסור אכל צתר דחזינן טעם כעיקר ממקום אחר ודאי אוקמינן לקרא דחטאת להיתר מנטרף לאיסור ומכל מקום מייתי ליה לטעם כעיקר משום דהדרשא פשוטה יותר כי כן רגיל התלמוד גבי מילה לדחות שבת מיום השמיני וצפרק ר"א דמילה ^(שבת דף קנב.) דריש לה מצן שמונת ימים וכן למול במקום נגע והכי מוכח דטעם כעיקר שרי גבי איל טיר כגון שמצטל

השובר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה סז.

אמר רב יהודה **אמר** שמואל **הבי** הלכתא. ה"ג צספרים וכן נראה מדאמר צסמוך מדברי כולן נלמוד נותן טעם לפגם מותר ומאי מדברי כולן וכי משום דמפרשינן למתני' ליהווי צברי לה אלא מדגר' הכי הלכתא נימא ^(א) מדר' יהודה שמעי' צדיקא וכן מדר' יוחנן צדיקא צסמוך דקאמר אס ריבה נותן

טעם לפגם מותר ומסתמא רבה צר צר חנה ורב ^(א) (אליד) נמי צצאו לפרש המשנה כמו כן אזלי צשיטמיייהו:

נעשה כמי שהשביח כו'. תימה אמאי נקט האי לישנא

דהא ודאי משביח הוא וי"ל לפי שעיקר השבח לא הו' עד לאחר שירתיו ויננו: **ויקוראין** אותו שחליים. לפי שהיו רגילין להניח צו חומץ כמו צשחליים כדאמרינן לעיל " גבי ^(א) (תחלי) אי איכא צהו חלא מיגרי צהו ואשמעינן רב דימי שהיה משביח מן החומץ: **אמר** ריש לקיש נ"ט **צפגם**. ^(ה) לא שיוכל לומר שהקדירה נפגמת מחמת דבר אחר כו' להאי לישנא קמא הו' לחומרא וה"ק מה שהמירו חכמים פגם לא מיירי צבגם שיס לתלותו צדצר אחר כגון צחסרון מלח או ציתרון כי אותו פגם ודאי לא המירו כמו שאילו היתה כתקונה ממלח ותצלין היה האיסור נותן צבס טעם לצצח אלא איזוהו פגם שמותר כל שאינה חסירה כלום ואינה נאכלת מפני זה פירוש שהאיסור פוגמה ואינה נאכלת לאו דוקא שאינה נאכלת כלל אלא כלומר שנפגמת ואיכא דאמרי אמר ר"ל נותן טעם לפגם שאמרו אין אומר קדירה זו דלקולא קאמר וה"ק אין תולין הפגם צדצר אחר כדי לאסור שיאמרו אין הפגם מחמת האיסור אלא מחמת יתרון או חסרון

מלח ואילו היתה כתקונה לא היה האיסור פוגמה ואסור אין אומרינן כך אלא כיון שהיא פוגמת עכשיו כמו שהיא צין שמהא חסירה או ימירה מלח מותר: **א"ל** יוחנן **בא** שטעמו ובמשו **אסור** ולוקין **עליו** שטעמו **ולא** בממשו **אסור** ואין **לוקין** **עליו**. פי' רש"י צפרק גיד הנשה ^(חולין דף קס:) מכאן דטעם כעיקר לאו דלורייתא ופי' כגון ^(ח) חלב שנפל לתוך צער או חלב שנפל נימוח שאין ממשו צעין ואין נראה מה שפי' רש"י חלב שנפל לתוך צער דאפילו לפירוש רש"י דטעם כעיקר לאו דלורייתא מודה צצצר בחלב דהו' דלורייתא דדרך צישול אסרה תורה כדאמר צשמעתא דטיפת חלב כו' פ' כל הבשר

נימוח שנפל ונבלע לתוך הבשר דליכא רק טעם בעלמא וטעם לאו דלורייתא ^(ב) מדקאמר אבי שמע מיה טעמו ולא ממשו בעלמא דלורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר בחלב אמאי לא גמרינן דחידוש הוא אי חידוש אע"ג דליכא טעמא נמי משמע דכי נמי ליתא בעלמא אלא מדרבנן גבי צער בחלב הו' דלורייתא והכי הלכתא כר' יוחנן וכן משמע צפרק כל הבשר צשמעתא דטיפת חלב דאמר אבי שמעון ולא ממשו דלורייתא דאי מדרבנן וכו' ורבא אמר דרך צישול אסרה תורה משמע דסבר רבא טעמו ולא ממשו דהיינו טעם כעיקר לאו דלורייתא והלכתא כרבא לגבי אבי ועוד ראיא מפרק גיד הנשה דקאמר גבי זרוע צשלה דאיל טיר ^(א) והוא היתר מכלל איסור כזה שהמיר הכתוב לנשל הזרוע עם האיל ואמר רבא לא נלכא אלא לטעם כעיקר דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש וגבי זרוע צשלה שרי מדנקט רבא טעם כעיקר צקדשים אסור משמע הא בחולין שרי וקרא דגישולי עובדי כוכבים שזוה הכתוב להגעיל כלי מדין אע"פ שלא היה צמס רק טעם מיניה לא גמרינן דחידוש הוא דהא אפי' קדירה צת יומא א"א דלא פגמה פורתא ופס"ה אסרה רחמנא אלמא חידוש הוא אלא לא גמרינן מיניה ואע"פ דצפרק אלו עוברין צפסחים ^(דף מד:) מייתי קרא דמשרת ענבים גבי טעם כעיקר לאו דרשא גמורה מדלורייתא היא אלא אסמכתא בעלמא ולעולם טעם כעיקר לאו דלורייתא כך שיטת רש"י ולא נראה לר"ת דהא ר' יוחנן אית ליה דר"ע פרק אלו עוברין ^(שם דף מד:) דליף טעם כעיקר מגישולי עובדי כוכבים ואין לומר דאסמכתא בעלמא היא דהא פריך התם והאי משרת להיתר מנטרף לאיסור הוא דאתא האי מיבעי ליה לטעם כעיקר מדפריך הכי צדיקא אלמא דרשא גמורה היא דהא ר"ע מוכח מיניה היתר מנטרף לאיסור לחייב מלקות לגזיר ששרה פתו ציין ויש צו להנטרף מפת ומיין ורבנן מוכחים מיניה טעם כעיקר וכו' הכי דלר"ע הו' דרשא גמורה גבי היתר מנטרף לאיסור מדחייב עליה מלקות ה"נ לרבנן הו' דרשא גמורה מדלורייתא דטעם כעיקר דלורייתא וההיא דפרק כל הבשר ^(חולין דף קה.) דאמר רבא דרך צישול אסרה תורה דמשמע דפליג על אבי ויסבור דטעם כעיקר לאו דלורייתא דכפרישית לפי שיטת רש"י

לא היא אלא ודאי גס רבא ס"ל דטעם כעיקר דלורייתא דצפרק התערובות ^(נכחים דף עט.) קאמר רבא ^(א) אימור דאמרי רבנן רובא וצטעמא וכו' הכי דברובא הו' דלורייתא מאחרי רצים להטות ה"נ צטעמא והתם צפרק כל הבשר ה"ק רבא לאבי מבשר בחלב לא תוכל להוכיח דטעמו ולא ממשו דלורייתא דהיינו טעם כעיקר משום דבשר בחלב דרך צישול אסרה תורה ודחויא בעלמא הוא אכל ודאי טעם כעיקר דלורייתא כדאמר ליה צפסחים ^(דף מד:) ממשרת ענבים וההיא דפרק גיד הנשה ^(חולין דף כס:) דגבי זרוע צשלה דקאמר רבא ^(ח) גרסינן לא נלכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דצקדשים אסור מכל אשר יגע בצשרה יקדש והכא שרי כגון שמקלת בשר הכתף עם כל הזרוע חוץ לרזוט וצולע האיל מן הזרוע חצי שיעור כדפי' פרק גיד הנשה ^(שם דף טז:) ^(ב) אכל חולין אין היתר מנטרף לאיסור בחולין מקדשים לא גמרינן ועוד יש ליישב גירסת הספרים והכי פירושו דצקדשים אסור וה"ה בחולין ונקט קדשים משום דאיירי צהו קרא דכל אשר יגע בצשרה יקדש ^(ט) היינו משום דאי לא אשכחנא קרא אחרינא לאשמעינן טעם כעיקר ואוקיימנא קרא דחטאת לטעם כעיקר קודם מלהיתר מנטרף לאיסור אכל צתר דחזינן טעם כעיקר ממקום אחר ודאי אוקמינן לקרא דחטאת להיתר מנטרף לאיסור ומכל מקום מייתי ליה לטעם כעיקר משום דהדרשא פשוטה יותר כי כן רגיל התלמוד גבי מילה לדחות שבת מיום השמיני וצפרק ר"א דמילה ^(שבת דף קנב.) דריש לה מצן שמונת ימים וכן למול במקום נגע והכי מוכח דטעם כעיקר שרי גבי איל טיר כגון שמצטל

כא א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב:

כב ב מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה כח סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן קג סעיף ב:

כג ג טור ש"ע שם סעיף ג:

כד ד מיי' שם הלכה ב והלכה ג:

כה א טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף יב: